

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Důležité je, říkat si, co vám jde

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 16.09.2026 0:00, Datum importu: 16.09.2026 0:07, Zdroj: Vlasta, Autor: Lucie Rybová, Rubrika: Rozhovor, Strana: 14, Periodicita: Týdně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 1 004 720 Kč, GRP: 1,4, OTS: 125 948, Prodaný náklad: 21 581, Tištěný náklad: 32 529, Čtenost: 125 948, Plocha: 195831 mm²

Bella Adamova je česká mezzosopranistka s čečenskými kořeny. Povídali jsme si o šikaně, nutkání žen se umenšovat i o tom, co v operním zpěvu znamená absolutní improvizace.

* Narodila jste se v Grozném. Jaký máte vztah k tomuto městu?

Odešli jsme, když mi byly asi tři roky, takže si nic nepamatuju, ale asi do mých šesti jsme tam jezdili na dovolenou za příbuznými jako všechny emigrantské rodiny. Od té doby jsem tam nebyla.

* Odcházeli jste kvůli válce?

V době, kdy začala válka, jsme už bydleli v Moskvě. Neutíkali jsme před válkou, ale spíš proto, že život Čečenců v Rusku obecně byl stále složitější. Moji starší sestru, která už chodila v tu dobu do školy, v Moskvě šikanovali, protože je Čečenka. To pro své děti nechcete. Proto se rodiče přestěhovali sem.

* Bylo to v Česku lepší? Jak vás jako dívku s ruským přízvukem a divným příjmením přijali ve škole?

Nebylo to tak hrozné jako v Rusku, ale šikanu jsem tu zažívala. Možná nešlo ani tak o to, že bych měla přízvuk, jazyk jsem se jako malé dítě naučila rychle. Problém byl, jak jsem vypadala a vypadám. Dokud jsme žili v Praze, nebyl to problém, ale pak jsme se přestěhovali do Poděbrad, kde mi dávali najevo, že vypadám jako cikánka. A že sem nepatřím.

* Kdy to přešlo?

Nejsem si jistá, jestli to přešlo úplně. Dodnes cítím, že například média mají potřebu vždy vyzdvihnout, odkud pocházím, a je to téma všech rozhovorů. Čemuž rozumím, ani já sama se nemůžu považovat za čistokrevnou Češku, protože tady má pojem Češka souvislost s tím, kdo jsou vaši rodiče, nejen kde jste vyrostla a jaký máte pas.

* Vnímáte negativně, když se na to ptám?

Úplně negativně ne. Rozumím, že je to pro lidi zajímavé téma. Dříve mi to možná trošku vadilo. Člověk se nechce cítit, že je jiný.

* To jsem neměla v úmyslu. My to v redakci vnímáme vlastně naopak. Že vás to dělá výjimečnou... Vy jste se původně nejmenovala Adamova, to je váš pseudonym. Jak vznikl?

Vzala jsem jednoduše tátovo křestní jméno a udělala z něj příjmení. A Adamova bez čárky nad „a“ je proto, aby to bylo srozumitelné v zahraničí a nemuselo se řešit, že tento znak některé jazyky nemají. A vlastně se docela hodí, když je vaše příjmení na začátku abecedy. Ve škole jsem byla vždycky na konci a někdy se prostě nedostanete na řadu. Teď když otevřete web mého agenta, vidíte mě na prvním místě. Jsou to maličkosti, ale nikdy nevíte, kdy to může ovlivnit

váš život. Dokonce jsou studie o tom, že lidé, kteří jsou na začátku abecedy, se mají lépe. Nebyl to záměr, ale je to taková třešnička.

* Studovala jste v Německu, Anglii, ve Švýcarsku. Zpíváte německy, česky, rusky, francouzsky. Často vystupujete s německým klavíristou Michaelem Geesem. Němčina ale není úplně zpěvný jazyk. Jak jste k ní našla cestu?

Přes hudbu. Zamilovala jsem se do německé klasické hudby. Samozřejmě kdybych poslouchala jen Rammstein a podobné, také mě asi nezaujme. A moje asociace byla stejná asi jako u většiny lidí, kdy němčinu známe vlastně jen z válečných filmů. Ale ona může být velmi krásným a expresivním jazykem. Má sice hodně souhlásek, ale i ty mají svoji funkci.

* Nicméně nemají to zpěvné „á“ na konci...

Ano, není to tak zpěvný jazyk jako italština nebo čeština, ale při zpěvu si samohlásky prodloužíte. A pozor, i na češtinu si mnohdy zahraniční umělci stěžují, že má hodně souhlásek. Hodně německé hudby je založené na jejich poezii, kterou mají velmi expresivní. Není to ta italská dramatická, je to však jiný, velmi zajímavý způsob komunikace a sebevyjádření.

* Zpíváte česky i německy. Je to to, co se vám líbí? Právě ten různý přístup? Rozdíly?

Určitě. Stejně jako máme rozdíly v našich kulturách. Ty v sobě reflektuje každý jazyk i hudba. Všechno má svou krásu, sílu a hloubku. Jen to vypadá trochu jinak.

* Který jazyk máte nejraději?

Vždycky jsem milovala francouzštinu. Když jsem byla mladší, byl můj sen bydlet v Paříži. A i když tento jazyk umím jen konverzačně, považuju ho za nejkrásnější.

* Ale často francouzsky nezpíváte...

Na deskách nic francouzsky nemám, něco málo je na YouTube, ale třeba v Ostravě budu s Janáčkovou filharmonií na jaře zpívat francouzský cyklus a teď v září také na festivalu Lípa Musica v Děčíně. Francouzsky budu na jaře zpívat i v Pardubicích.

* Když vystupujete s Michaelem Geesem, často improvizujete. Co vlastně znamená improvizace v operním zpěvu?

To může být různé, ale to, čemu se věnuju já, je, že si s klavíristou písničky úplně vymyslíme. Vezmeme báseň a vymyslíme písničku. Takže vlastně na pódiu skládáme, ale spontánně. Bez přípravy.

* Vy tedy přijdete na pódium a znáte slova básně. On začne hrát, vy zpívat a reagujete na sebe?

Ano, je to stejné jako v konverzaci. Jen my jsme už naučení konverzovat skrze hudbu. My dvě teď vedeme dialog. To je improvizace. Nepřipravili jsme si ho, prostě na sebe reagujeme. V hudbě je to podobné.

* Ale my se střídáme v řeči, zatímco vy zpíváte a on hraje zároveň!

My se navzájem dokážeme poslouchat i hrát či zpívat najednou. Ale občas taky musíte vědět, kdy je čas mluvit a kdy je čas poslouchat. Stejně jako při dobré konverzaci.

* Jak dobře musíte znát toho druhého, aby to mohlo fungovat?

Já to přirovnávám k lidským vztahům. Jsou lidé, se kterými potřebujete trochu víc času, abyste se poznali a aby to lépe fungovalo. Některé vztahy v sobě mají od začátku chemii a jde to samo. Anebo třeba občas máte lidi, se kterými prostě vycházíte, ale nic extra to není. Úplně stejné to může být s muzikanty a naší muzikální chemií. Prostě jsou lidi, se kterými máte tu chemii, se kterými to funguje. A jsou lidi, se kterými na tom musíte makat.

* S Michaelem ji máte?

Ano. My jsme od začátku věděli, že máme podobný hudební vkus, cíle a také filozofické přemýšlení nad hudbou. Proto to funguje. On byl také můj učitel, takže mě všechno naučil. I když tedy říká, že ne, že jsem to v sobě měla a stačilo to

jen vytáhnout.

* Když zpíváte určitou skladbu, jste interpretka. Pokud ale takto improvizujete, jste tam sama za sebe, musíte kreativně tvořit. Jde to vždy? Nepotřebujete mít velkou míru důvěry v publikum?

Určitě to chce odvahu, protože se není za co schovat. Nebudu lhát, občas je to opravdu děsivé. Musíte se naučit jednu věc: přestat se v ten moment, kdy stojíte na jevišti, posuzovat. Je to problém hlavně nás žen.

Pořád se sledujeme, jak vypadáme, jak působíme, co vyzařujeme. Ale je strašně důležité to nedělat. A jsem vděčná, že mě moje profese nutí právě na tomto makat. Vy totiž musíte být přítomná v tom momentu, prožívat ten okamžik. Což nemůžete, když se sledujete.

* To jako ženy opravdu moc neumíme.

Mám s tím sama problém i obecně v životě. Ale myslím, že mi hodně pomohla terapie.

* Chodíte pravidelně?

Dnes už ne, ale před deseti lety jsem pravidelně chodila. Bez toho bych zcela jistě nebyla tím, kým dnes. Asi bych nic z toho nedokázala.

* Začala jste kvůli konkrétním problémům, nebo obecně kvůli sebedůvěře?

Chtěla jsem si v sobě vyřešit nějaká traumata, která však nikdy nevyřešíte, jen se s nimi naučíte žít a fungovat. Pamatuju, že posledním impulzem pro návštěvu terapeutky byla věta, kterou mi řekla jedna má tehdejší učitelka: „Přestaň se snažit být menší. Na tobě nic není nic malého.“ Bylo mi asi třicet, studovala jsem tehdy v Německu a uvědomila jsem si, že mě mé problémy blokují ve zpěvu. Že jsem je cítila v osobním životě, to pro mě bylo vlastně snesitelné. Ale nechtěla jsem připustit, aby kvůli nim trpěl můj zpěv.

* Čím trpěl? Neměla jste to sebedůvěrou vystoupit?

Já jsem se snažila být opravdu jakoby menší. Jenže na jevišti jste sama za sebe a nesmíte se stydět...

* ... a řešit, co si myslí ostatní...

Přesně tak! Nemůžete se chtít skrývat. Ve mně byl však konflikt. Věděla jsem, že to chci, ale brzdila jsem sama sebe.

* Je něco, co jste za ty roky terapie pochopila? Co bychom mohli využít i my ostatní?

Možná to nemám úplně z terapie, ale vždycky mladým lidem říkám, ať si přestanou říkat, co neumějí a co jim nejde, a začnou si říkat, co jim jde. To je strašně důležité. Opakovat si to stále. To, jak nahlížíme sami na sebe, nás programuje. Když si budu říkat, že mi tohle nejde, tohle nezvládnu, tohle nepůjde, tak to opravdu nepůjde. Tak jen šikanujeme sami sebe. Prostě budte na sebe hodnější a opakujte si, v čem jste dobří. V čem jste silní. Jak vás vidí ti, kteří vás mají rádi. Přijde mi, že si právě speciálně v českém prostředí lidé často myslí, že je to neskromné.

* ... a že bychom měli zapadnout do řady...

Jenže on je každý člověk na světě z nějakého důvodu. Každý z nás má talent, kterým může obohatit svět. A když se na to podíváte takto, tak je vlastně nefér vůči lidem kolem vás, když ze sebe budete dělat něco menšího, horšího. Svět pak bude o ten váš talent chudší. Existuje opravdová skromnost a pak skromnost, která nás blokuje.

* Musela být dlouhá cesta od té... nezlobte se... „cikánky z Poděbrad“ na světová pódia, kde stojíte takhle sebedůvěrně.

Byla. Hodně práce, hodně bádání v sobě. Zatímco moji spolužáci, kteří se mnou v zahraničí studovali, už vystupovali, já stále nic. Průlomový rok pro mě nastal, až když mi bylo třicet. Ale já jsem strašně ráda, že úspěch nepřišel dřív, protože když přišel, tak jsem už věděla, čím a kým chci být. Lépe si dnes také nastavuju hranice.

* Až ve třiceti? Nechtěla jste to vzdát?

Chtěla. Fakt chtěla a hodněkrát. Ale nemohla jsem. Občas jsem to vnímala trochu jako prokletí. Já vím, že umím i jiné

věci, které můžu dělat. Neztratila bych se a dokážu se přizpůsobit. Ale věděla jsem, proč tu jsem a že bych měla zpívat.

* Jste věřící. Možná i to vám pomohlo?

Určitě pomohlo, ale nemůžu říct, že by to samo o sobě stačilo. Hodně jsem na sobě makala. Mám ráda české přísloví „šťěstí přeje připraveným“. Jsem člověk, který udělá všechno pro to, aby získal, co chce. Ale v určité chvíli jsem to prostě pustila, ať se stane, co se má stát. Věřila jsem a věřím, že co je moje, to mi neuteče a to, co mi nepatří, ať mě mine. I když bych to třeba sama chtěla. A nakonec vždy zjistím, že je vše, jak má být.

* Příští týden vás čeká vystoupení na Svatováclavském hudebním festivalu v Ostravě. Je pro vás něčím speciální?

Je. Igor Františák, který festival vede, byl jeden z prvních, kdo mě z festivalových ředitelů tady v Česku začal zvat. Když jsem tam byla před několika lety prvně, zpívala jsem Schubertovu Zimní cestu, což pro mě byl splněný sen. V Ostravě jsem také měla svůj profesionální český debut s Janáčkovou filharmonií. Během covidu na live streamu bez publika. A festivalem nekončím, v říjnu se chystá premiéra Verdiho Requiem v **Národním divadle Moravskoslezském**. Takže se tam už moc těším.

Dodnes cítím, že například média mají potřebu vždy vyzdvihnout, odkud pocházím, a je to téma všech rozhovorů. Když si budu říkat, že mi tohle nejde, tohle nezvládnu, tohle nepůjde, tak to opravdu nepůjde.

BELLA ADAMOVA

- Česká mezzosopranistka. Narodila se v Grozném v Čečensku, od tří let žije v Česku.
- Zpívá česky, německy, rusky i francouzsky.
- Její repertoár jde od baroka po soudobou hudbu.
- V dubnu měla svůj debut v Pařížské filharmonii.
- Vystupovala také na BBC Proms, hudebním festivalu klasické hudby v Londýně.
- Často vystupuje s německým pianistou Michaelem Geesem.
- Vyhrála několik mezinárodních soutěží.

Autor fotografie: FOTO MICHAELA KARÁSEK ČEJKOVÁ

Popis fotografie: Bella ADAMOVA

Autor fotografie: FOTO ANDY PARADISE, MARTIN ŠPELDA, MARTIN KUSYN A ARCHIV BELLY ADAMOVY

Popis fotografie: 1 Bella Adamova na hudebním festivalu BBC Proms v Londýně. 2 V Hejnicích na festivalu LÍpa Musica, kde vystoupí i letos. 3 Vystoupení v Arcibiskupském zámku v Kroměříži.

Autor fotografie:

Popis fotografie: Koncert na loňském Svatováclavském hudebním festivalu v Ostravě

Důležité je, říkat si, co vám jde

Bella Adamova je česká mezzosopranistka s čečenskými kořeny. Povídali jsme si o šikaně, nutkání žen se umenšovat i o tom, co v operním zpěvu znamená absolutní improvizace.

TEXT LUCIE RYBOVÁ

Narodila jste se v Grozném. Jaký máte vztah k tomuto městu?

Odešli jsme, když mi byly asi tři roky, takže si nic nepamatuju, ale asi do mých šesti jsme tam jezdili na dovolenou za příbuznými jako všechny emigrantské rodiny. Od té doby jsem tam nebyla.

Odcházeli jste kvůli válce?

V době, kdy začala válka, jsme už bydleli v Moskvě. Neutíkali jsme před válkou, ale spíš proto, že život Čečenců v Rusku obecně byl stále složitější. Moji starší sestru, která už chodila v tu dobu do školy, v Moskvě šikanovali, protože je Čečenka. To pro své děti nechcete. Proto se rodiče přestěhovali sem.

Bylo to v Česku lepší? Jak vás jako dívku s ruským přízvukem a divným příjmením přijali ve škole?

Nebylo to tak hrozné jako v Rusku, ale šikanu jsem tu zažívala. Možná nešlo ani tak o to, že bych měla přízvuk, jazyk jsem se jako malé dítě naučila rychle. Problém byl, jak jsem vypadala a vypadám. Dokud jsme žili v Praze, nebyl to problém, ale pak jsme

se přestěhovali do Poděbrad, kde mi dávali najevo, že vypadám jako cikánka. A že sem nepatřím.

Kdy to přešlo?

Nejsem si jistá, jestli to přešlo úplně. Dodnes cítím, že například média mají potřebu vždy vyzdvihnout, odkud pocházím, a je to téma všech rozhovorů. Čemuž rozumím, ani já sama se nemůžu považovat za čistokrevnou Češku, protože tady má pojem Češka souvislost s tím, kdo jsou vaši rodiče, nejen kde jste vyrostla a jaký máte pas.

Vnímáte negativně, když se na to ptám?

Úplně negativně ne. Rozumím, že je to pro lidi zajímavé téma. Dříve mi to možná trochu vadilo. Člověk se nechce cítit, že je jiný.

To jsem neměla v úmyslu. My to v redakci vnímáme vlastně naopak. Že vás to dělá výjimečnou... Vy jste se původně nejmenovala Adamova, to je váš pseudonym. Jak vznikl?

Vzala jsem jednoduše tátovo křestní jméno a udělala z něj příjmení. A Adamova bez čárky nad „a“ je proto, aby to bylo srozumitelné v zahraničí a nemuselo se řešit, že tento znak některé jazyky nemají. A vlastně se docela hodí, když je vaše příjmení na začátku abecedy. Ve škole jsem byla vždycky na konci a někdy se prostě nedostanete na řadu. Teď když

otevřete web mého agenta, vidíte mě na prvním místě. Jsou to maličkosti, ale nikdy nevíte, kdy to může ovlivnit váš život. Dokonce jsou studie o tom, že lidé, kteří jsou na začátku abecedy, se mají lépe. Nebyl to záměr, ale je to taková třešnička.

Studovala jste v Německu, Anglii, ve Švýcarsku. Zpíváte německy, česky, rusky, francouzsky. Často vystupujete s německým klavíristou Michaellem Geesem. Němčina ale není úplně zpěvný jazyk. Jak jste k ní našla cestu?

Přes hudbu. Zamilovala jsem se do německé klasické hudby. Samozřejmě kdybych poslouchala jen Rammstein a podobně, také mě asi nezaujme. A moje asociace byla stejná asi jako u většiny lidí, kdy němčinu známe vlastně jen z válečných filmů. Ale ona může být velmi krásným a expresivním jazykem. Má sice hodně souhlásek, ale i ty mají svoji funkci.

Nicméně nemají to zpěvné „á“ na konci...

Ano, není to tak zpěvný jazyk jako italština nebo čeština, ale při zpěvu si samohlásky prodloužíte. A pozor, i na češtinu si mnohdy zahraniční umělci stěžují, že má hodně souhlásek. Hodně německé hudby je založené na jejich poezii, kterou mají velmi expresivní. Není to ta italská dramatická, je to však jiný, velmi zajímavý způsob komunikace a sebevyjádření.

Dodnes cítím, že například média mají potřebu vždy vyzdvihnout, odkud pocházím, a je to téma všech rozhovorů.

Bella
ADAMOVA

FOTO MICHAELA KARÁSEK ČELJKOVÁ

Zpíváte česky i německy. Je to to, co se vám líbí? Právě ten různý přístup? Rozdíl?

Určitě. Stejně jako máme rozdíly v našich kulturách. Ty v sobě reflektuje každý jazyk i hudba. Všechno má svou krásu, sílu a hloubku. Jen to vypadá trochu jinak.

Který jazyk máte nejraději?

Vždycky jsem milovala francouzštinu. Když jsem byla mladší, byl můj sen bydlet v Paříži. A i když tento jazyk umím jen konverzačně, považuju ho za nejkrásnější.

Ale často francouzsky nezpíváte...

Na deskách nic francouzsky nemám, něco málo je na YouTube, ale třeba v Ostravě budu s Janáčkovou filharmonií na jaře zpívat francouzský cyklus a teď v září také na festivalu Lípa Musica v Děčíně. Francouzsky budu na jaře zpívat i v Pardubicích.

Když vystupujete s Michaellem Geesem, často improvizujete. Co vlastně znamená improvizace v operním zpěvu?

To může být různé, ale to, čemu se věnuju já, je, že si s klavíristou písničky úplně vymýslíme. Vezmeme báseň a vymyslíme písničku. Takže vlastně na pódiu skládáme, ale spontánně. Bez přípravy.

Vy tedy přijdete na pódium a znáte slova básně. On začne hrát, vy zpíváte a reagujete na sebe?

Ano, je to stejné jako v konverzaci. Jen my jsme už naučení konverzovat skrze hudbu. My dvě teď vedeme dialog. To je improvizace. Nepřipravily jsme si ho, prostě na sebe reagujeme. V hudbě je to podobné.

Ale my se střídáme v řeči, zatímco vy zpíváte a on hraje zároveň!



1 Bella Adamova na hudebním festivalu BBC Proms v Londýně.

2 V Hejnicích na festivalu Lípa Musica, kde vystoupí i letos.

3 Vystoupení v Arcibiskupském zámku v Kroměříži.



My se navzájem dokážeme poslouchat i hrát či zpívat najednou. Ale občas taky musíte vědět, kdy je čas mluvit a kdy je čas poslouchat. Stejně jako při dobré konverzaci.

Jak dobře musíte znát toho druhého, aby to mohlo fungovat?

Já to přirovnávám k lidským vztahům. Jsou lidé, se kterými potřebujete trochu víc času, abyste se poznali a aby to lépe fungovalo. Některé vztahy v sobě mají od začátku chemii a jde to samo. Anebo třeba občas máte lidi, se kterými prostě vycházíte, ale nic extra to není. Úplně stejné to může být s muzikanty a naší muzikální chemií. Prostě jsou lidi, se kterými máte tu chemii, se kterými to funguje. A jsou lidi, se kterými na tom musíte makat.

S Michaellem ji máte?

Ano. My jsme od začátku věděli, že máme podobný hudební vkus, cíle a také filozofické přemýšlení nad hudbou. Proto to funguje. On byl také můj učitel, takže mě všechno naučil. I když tedy říká, že ne, že jsem to v sobě měla a stačilo to jen vytáhnout.

Když zpíváte určitou skladbu, jste interpretka. Pokud ale takto improvizujete, jste tam sama za sebe, musíte kreativně tvořit. Jde to vždy? Nepotřebujete mít velkou míru důvěry v publikum?

Určitě to chce odvahu, protože se není za co schovat. Nebudu lhát, občas je to opravdu

Když si budu říkat, že mi tohle nejde, tohle nezvládnou, tohle nepůjde, tak to opravdu nepůjde.

děsivé. Musíte se naučit jednu věc: přestat se v ten moment, kdy stojíte na jevišti, posuzovat. Je to problém hlavně nás žen. Pořád se sledujeme, jak vypadáme, jak působíme, co vyzařujeme. Ale je strašně důležité to nedělat. A jsem vděčná, že mě moje profese nutí právě na tomto makat. Vy totiž musíte být přítomná v tom momentu, prožívat ten okamžik. Což nemůžete, když se sledujete.

To jako ženy opravdu moc neumíme.

Mám s tím sama problém i obecně v životě. Ale myslím, že mi hodně pomohla terapie.

Chodíte pravidelně?

Dnes už ne, ale před deseti lety jsem pravidelně chodila. Bez toho bych zcela jistě nebyla tím, kým dnes. Asi bych nic z toho nedokázala.

Začala jste kvůli konkrétním problémům, nebo obecně kvůli sebedůvěře?

Chtěla jsem si v sobě vyřešit nějaká traumata, která však nikdy nevyřešíte, jen se s nimi naučíte žít a fungovat. Pamatuju, že posledním impulzem pro návštěvu terapeutky byla věta, kterou mi řekla jedna má tehdejší učitelka: „Přestaň se snažit být menší. Na tobě nic není nic malého.“ Bylo mi asi třidvacet, studovala jsem tehdy v Německu a uvědomila jsem si, že mě mé problémy blokují ve zpěvu. Že jsem je cítila v osobním životě, to pro mě bylo vlastně snesitelné. Ale nechtěla jsem připustit, aby kvůli nim trpěl můj zpěv.

Čím trpěl? Neměla jste to sebedůvěrou vystoupit?

Já jsem se snažila být opravdu jakoby menší. Jenže na jevišti jste sama za sebe a nesmíte se stydět...

...a řešit, co si myslí ostatní...

Přesně tak! Nemůžete se chtít skrývat. Ve mně byl však konflikt. Věděla jsem, že to chci, ale brzdila jsem sama sebe.

Je něco, co jste za ty roky terapie pochopila? Co bychom mohli využít i my ostatní?

Možná to nemám úplně z terapie, ale vždycky mladým lidem říkám, ať si přestanou říkat, co neumějí a co jim nejde, a začnou si říkat, co jim jde. To je strašně důležité. Opakovat si to stále. To, jak nahlížíme sami na sebe, nás programuje. Když si budu říkat, že mi tohle nejde, tohle nezvládnou, tohle nepůjde, tak to opravdu nepůjde. Tak jen šikanujeme sami sebe. Prostě buďte na sebe hodnější a opakujte si, v čem jste dobří. V čem jste silní. Jak vás vidí ti, kteří vás mají rádi. Přijde mi, že si právě speciálně v českém prostředí lidé často myslí, že je to neskromné.

...a že bychom měli zapadnout do řady...

Jenže on je každý člověk na světě z nějakého důvodu. Každý z nás má talent, kterým může obohatit svět. A když se na to podíváte takto, tak je vlastně nefér vůči lidem kolem vás, když ze sebe budete dělat něco menšího, horšího. Svět pak bude o ten váš talent chudší. Existuje opravdová skromnost a pak skromnost, která nás blokuje.

Musela být dlouhá cesta od té... nezlobte se... „cikánky z Poděbrad“ na světová pódia, kde stojíte takhle sebedůvěrou.

Byla. Hodně práce, hodně bádání v sobě. Zatímco moji spolužáci, kteří se mnou v zahraničí studovali, už vystupovali, já stále nic. Průlomový rok pro mě nastal, až když mi bylo třicet. Ale já jsem strašně ráda, že úspěch nepřišel dřív, protože když přišel, tak jsem už věděla, čím a kým chci být. Lépe si dnes také nastavuju hranice. **Až ve třiceti? Nechtěla jste to vzdát?** Chtěla. Fakt chtěla a hodněkrát. Ale nemohla jsem. Občas jsem to vnímala trochu jako prokletí. Já vím, že umím i jiné věci, které můžu dělat. Neztratila bych se a dokážu se přizpůsobit. Ale věděla jsem, proč tu jsem a že bych měla zpívat.

Jste věřící. Možná i to vám pomohlo?

Určitě pomohlo, ale nemůžu říct, že by to samo o sobě stačilo. Hodně jsem na sobě makala. Mám ráda české přísloví „štěstí přeje připraveným“. Jsem člověk, který udělá všechno pro to, aby získal, co chce. Ale v určité chvíli jsem to prostě pustila, ať se stane, co se má stát. Věřila jsem a věřím, že co je moje, to mi neuteče a to, co mi nepatří, ať mě mine. I když bych to třeba sama chtěla. A nakonec vždy zjistím, že je vše, jak má být. **Příští týden vás čeká vystoupení na Svatováclavském hudebním festivalu v Ostravě. Je pro vás něčím speciální?**

Je. Igor Františák, který festival vede, byl jeden z prvních, kdo mě z festivalových ředitelů tady v Česku začal zvát. Když jsem tam byla před několika lety prvně, zpívala jsem Schubertovu Zimní cestu, což pro mě byl splněný sen. V Ostravě jsem také měla svůj profesionální český debut s Janáčkovou filharmonií. Během covidu na live streamu bez publika. A festivalem nekončím, v říjnu se chystá premiéra Verdiho Requiem v Národním divadle Moravskoslezském. Takže se tam už moc těším. ●

BELLA ADAMOVA

- Česká mezzosopranistka. Narodila se v Grozném v Čečensku, od tří let žije v Česku.
- Zpívá česky, německy, rusky i francouzsky.
- Její repertoár jde od baroka po soudobou hudbu.
- V dubnu měla svůj debut v Pařížské filharmonii.
- Vystupovala také na BBC Proms, hudebním festivalu klasické hudby v Londýně.
- Často vystupuje s německým pianistou Michaellem Geesem.
- Vyhrála několik mezinárodních soutěží.



Koncert na loňském Svatováclavském hudebním festivalu v Ostravě

38/2026

vlasta

TV

program
uvnitř
od 21. 9.
do 27. 9.

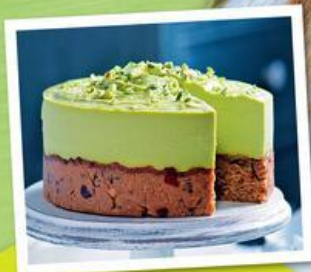
Psychosonda Mají muži emoce?

Proč říkají, že
je vše o. k., přitom
je zjevné, že ne?
Jde to změnit.

ROZHOVOR

KDYŽ LÁSKA BOLÍ

PRODUCENTKA
O DOKUMENTU,
KTERÝ ŘEŠÍ
DOMÁCÍ NÁSILÍ



Dezerty bez pečení

BÁJEČNÉ DORTY
A DEZERTY, KTERÉ SI
ZAMILUJETE
VYZKOUŠENO!

ROZHOVOR

Bella Adamova

„Přestaňte říkat, co neumíte, co
vám nejde, a začněte si říkat, co vám
jde,“ říká úspěšná mezzosopranistka.



Důležité je, říkat si, co vám jde

Bella Adamova je česká mezzosopranistka s čečenskými kořeny. Povídalí jsme si o šikaně, nutkání žen se umenšovat i o tom, co v operním zpěvu znamená absolutní improvizace.

TEXT LUCIE RYBOVÁ

Narodila jste se v Grozném. Jaký máte vztah k tomuto městu?

Odešli jsme, když mi byly asi tři roky, takže si nic nepamatuju, ale asi do mých šesti jsme tam jezdili na dovolenou za příbuznými jako všechny emigrantské rodiny. Od té doby jsem tam nebyla.

Odcházeli jste kvůli válce?

V době, kdy začala válka, jsme už bydleli v Moskvě. Neutíkali jsme před válkou, ale spíš proto, že život Čečenců v Rusku obecně byl stále složitější. Moji starší sestru, která už chodila v tu dobu do školy, v Moskvě šikanovali, protože je Čečenka. To pro své děti nechcete. Proto se rodiče přestěhovali sem.

Bylo to v Česku lepší? Jak vás jako dívku s ruským přízvukem a dívčím příjmením přijali ve škole?

Nebylo to tak hrozné jako v Rusku, ale šikanu jsem tu zažívala. Možná nešlo ani tak o to, že bych měla přízvuk, jazyk jsem se jako malé dítě naučila rychle. Problém byl, jak jsem vypadala a vypadám. Dokud jsme žili v Praze, nebyl to problém, ale pak jsme

se přestěhovali do Poděbrad, kde mi dávali najevo, že vypadám jako cikánka. A že sem nepatřím.

Kdy to přešlo?

Nejsem si jistá, jestli to přešlo úplně. Dodnes cítím, že například média mají potřebu vždy vyzdvihnout, odkud pocházím, a je to téma všech rozhovorů. Čemuž rozumím, ani já sama se nemůžu považovat za čistokrevnou Češku, protože tady má pojem Češka souvislost s tím, kdo jsou vaši rodiče, nejen kde jste vyrostla a jaký máte pas.

Vnímáte negativně, když se na to ptám?

Úplně negativně ne. Rozumím, že je to pro lidi zajímavé téma. Dříve mi to možná trochu vadilo. Člověk se nechce cítit, že je jiný.

To jsem neměla v úmyslu. My to v redakci vnímáme vlastně naopak. Že vás to dělá výjimečnou... Vy jste se původně nejmenovala Adamova, to je váš pseudonym. Jak vznikl?

Vzala jsem jednoduše tátovo křestní jméno a udělala z něj příjmení. A Adamova bez čárky nad „a“ je proto, aby to bylo srozumitelné v zahraničí a nemuselo se řešit, že tento znak některé jazyky nemají. A vlastně se docela hodí, když je vaše příjmení na začátku abecedy. Ve škole jsem byla vždycky na konci a někdy se prostě nedostanete na řadu. Teď když

otevřete web mého agenta, vidíte mě na prvním místě. Jsou to maličkosti, ale nikdy nevíte, kdy to může ovlivnit váš život. Dokonce jsou studie o tom, že lidé, kteří jsou na začátku abecedy, se mají lépe. Nebyl to záměr, ale je to taková třešnička.

Studovala jste v Německu, Anglii, ve Švýcarsku. Zpíváte německy, česky, ruský, francouzsky. Často vystupujete s německým klavíristou Michaellem Geesem. Němčina ale není úplně zpěvný jazyk. Jak jste k ní našla cestu?

Přes hudbu. Zamilovala jsem se do německé klasické hudby. Samozřejmě kdybych poslouchala jen Rammstein a podobné, také mě asi nezaujme. A moje asociace byla stejná asi jako u většiny lidí, kdy němčinu známe vlastně jen z válečných filmů. Ale ona může být velmi krásným a expresivním jazykem. Má sice hodně souhlásek, ale i ty mají svoji funkci.

Nicméně nemají to zpěvné „á“ na konci...

Ano, není to tak zpěvný jazyk jako italština nebo čeština, ale při zpěvu si samohlásky prodloužíte. A pozor, i na češtinu si mnohdy zahraniční umělci stěžují, že má hodně souhlásek. Hodně německé hudby je založené na jejich poezii, kterou mají velmi expresivní. Není to ta italská dramatičnost, je to však jiný, velmi zajímavý způsob komunikace a sebevyjádření.

Dodnes cítím, že například média mají potřebu vždy vyzdvihnout, odkud pocházím, a je to téma všech rozhovorů.

Bella
ADAMOVA



FOTO MICHAELA KARBÁSEK-ČEJKOVÁ

15

Zpíváte česky i německy. Je to to, co se vám líbí? Právě ten různý přístup? Rozdíl?

Určitě. Stejně jako máme rozdíly v našich kulturách. Ty v sobě reflektuje každý jazyk hudba. Všechno má svou krásu, sílu a hloubku. Jen to vypadá trochu jinak.

Který jazyk máte nejraději?

Vždycky jsem milovala francouzštinu. Když jsem byla mladší, byl můj sen bydlet v Paříži. A i když tento jazyk umím jen konverzačně, považuju ho za nejkrásnější.

Ale často francouzsky nezpíváte...

Na deskách nic francouzsky nemám, něco málo je na YouTube, ale třeba v Ostravě budu s Janáčkovou filharmonií a jaře zpívat francouzský cyklus a teď zaráží také na festivalu Lípa Musica v Děčíně. Francouzsky budu na jaře zpívat v Pardubicích.

Když vystupujete s Michaellem Seesem, často improvizujete. Co vlastně znamená improvizace v operním zpěvu?

To může být různé, ale to, čemu se věnuju já, je, že si s klavíristou písničky úplně vymýšlíme. Vezmeme báseň a vymyslíme písničku. Takže vlastně na pódiu skládáme, ale spontánně, bez přípravy.

Vy tedy přijdete na pódium a znáte slova básně. On začne hrát, vy zpíváte a reagujete na sebe?

Ano, je to stejné jako v konverzaci. Jen my jsme už naučení konverzovat krize hudbu. My dvě teď vedeme dialog. To je improvizace. Nepřipravily sme si ho, prostě na sebe reagujeme. V hudbě je to podobné.

Ale my se střídáme v řeči, zatímco vy zpíváte a on hraje zároveň!



1 Bella Adamová na hudebním festivalu BBC Proms v Londýně.

2 V Hejnicích na festivalu Lípa Musica, kde vystoupí i letos.

3 Vystoupení v Arcibiskupském zámku v Kroměříži.



My se navzájem dokážeme poslouchat i hrát či zpívat najednou. Ale občas taky musíte vědět, kdy je čas mluvit a kdy je čas poslouchat. Stejně jako při dobré konverzaci.

Jak dobře musíte znát toho druhého, aby to mohlo fungovat?

Já to přirovnávám k lidským vztahům. Jsou lidé, se kterými potřebujete trochu víc času, abyste se poznali a aby to lépe fungovalo. Některé vztahy v sobě mají od začátku chemii a jde to samo. Anebo třeba občas máte lidi, se kterými prostě vycházíte, ale nic extra to není. Úplně stejné to může být s muzikanty a naší muzikální chemií. Prostě jsou lidi, se kterými máte tu chemii, se kterými to funguje. A jsou lidi, se kterými na tom musíte makat.

S Michaellem ji máte?

Ano. My jsme od začátku věděli, že máme podobný hudební vkus, cíle a také filozofické přemýšlení nad hudbou. Proto to funguje. On byl také můj učitel, takže mě všechno naučil. I když tedy říká, že ne, že jsem to v sobě měla a stačilo to jen vytáhnout.

Když zpíváte určitou skladbu, jste interpretkou. Pokud ale takto improvizujete, jste tam sama za sebe, musíte kreativně tvořit. Jde to vždy?

Nepotřebujete mít velkou míru důvěry v publikum?

Určitě to chce odvahu, protože se není za co schovat. Nebudu lhát, občas je to opravdu

Když si budu říkat, že mi tohle nejde, tohle nezvládnou, tohle nepůjde, tak to opravdu nepůjde.

děšivě. Musíte se naučit jednu věc: přestat se v ten moment, kdy stojíte na jevišti, posuzovat. Je to problém hlavně nás žen. Pořád se sledujeme, jak vypadáme, jak působíme, co vyzařujeme. Ale je strašně důležité to nedělat. A jsem vděčná, že mě moje profese nutí právě na tomto makat. Vy totiž musíte být přítomná v tom momentu, prožívat ten okamžik. Což nemůžete, když se sledujete.

To jako ženy opravdu moc neumíme. Mám s tím sama problém i obecně v životě. Ale myslím, že mi hodně pomohla terapie. **Chodíte pravidelně?**

Dnes už ne, ale před deseti lety jsem pravidelně chodila. Bez toho bych zcela jistě nebyla tím, kým dnes. Asi bych nic z toho nedokázala.

Začala jste kvůli konkrétním problémům, nebo obecně kvůli sebedůvěře?

Chtěla jsem si v sobě vyřešit nějaká traumata, která však nikdy nevyřešíte, jen se s nimi naučíte žít a fungovat. Pamatuju, že posledním impulzem pro návštěvu terapeutky byla věta, kterou mi řekla jedna má tehdejší učitelka: „Přestaň se snažit být menší. Na tobě nic není nic malého.“ Bylo mi asi třiačtyřicet, studovala jsem tehdy v Německu a uvědomila jsem si, že mě mé problémy blokují ve zpěvu. Že jsem je cítila v osobním životě, to pro mě bylo vlastně snesitelné. Ale nechtěla jsem připustit, aby kvůli nim trpěl můj zpěv.

Cím trpěl? Neměla jste to sebedůvěrou vystoupit?

Já jsem se snažila být opravdu jakoby menší. Jenže na jevišti jste sama za sebe a nesmíte se stydět...

...a řešit, co si myslí ostatní...

Přesně tak! Nemůžete se chtít skrývat. Ve mně byl však konflikt. Věděla jsem, že to chci, ale brzdila jsem sama sebe.

Je něco, co jste za ty roky terapie pochopila? Co bychom mohli využít i my ostatní?

Možná to nemám úplně z terapie, ale vždycky mladým lidem říkám, ať si přestanou říkat, co neumějí a co jim nejde, a začnou si říkat, co jim jde. To je strašně důležitý. Opakovat si to stále. To, jak nahlížíme sami na sebe, nás programuje. Když si budu říkat, že mi tohle nejde, tohle nezvládnou, tohle nepůjde, tak to opravdu nepůjde. Tak jen šikanujeme sami sebe. Prostě buďte na sebe hodnější a opakujte si, v čem jste dobří. V čem jste silní. Jak vás vidí ti, kteří vás mají rádi. Přijde mi, že si právě speciálně v českém prostředí lidé často myslí, že je to nesklonné.

...a že bychom měli zapadnout do řady...

Jenže on je každý člověk na světě z nějakého důvodu. Každý z nás má talent, kterým může obohatit svět. A když se na to podíváte takto, tak je vlastně nefer vůči lidem kolem vás, když ze sebe budete dělat něco menšího, horšího. Svět pak bude o ten váš talent chudší. Existuje opravdová skromnost a pak skromnost, která nás blokuje.

Musela být dlouhá cesta od té... nezlobte se...

„cikánky z Poděbrad“ na světová pódia, kde stojíte takhle sebedůvěrou.

Byla. Hodně práce, hodně bádání v sobě. Zatímco moji spolužáci, kteří se mnou v zahraničí studovali, už vystupovali, já stále nic. Průlomový rok pro mě nastal, až když mi bylo třicet. Ale já jsem strašně ráda, že úspěch nepřišel dřív, protože když přišel, tak jsem už věděla, čím a kým chci být. Lépe si dnes také nastavuju hranice.

Až ve třicet? Nechtěla jste to vzdát?

Chtěla. Fakt chtěla a hodněkrát. Ale nemohla jsem. Občas jsem to vnímala trochu jako prokletí. Já vím, že umím i jiné věci, které můžu dělat. Neztrátila bych se a dokážu se přizpůsobit. Ale věděla jsem, proč tu jsem a že bych měla zpívat.

Jste věřící. Možná i to vám pomohlo?

Určitě pomohlo, ale nemůžu říct, že by to samo o sobě stačilo. Hodně jsem na sobě makala. Mám ráda české přísloví „štěstí přejí připraveným“. Jsem člověk, který udělá všechno pro to, aby získal, co chce. Ale v určité chvíli jsem to prostě pustila, ať se stane, co se má stát. Věřila jsem a věřím, že co je moje, to mi neuteče a to, co mi nepatří, ať mě mine. I když bych to třeba sama chtěla. A nakonec vždy zjistím, že je vše, jak má být.

Příští týden vás čeká vystoupení na Svatováclavském hudebním festivalu v Ostravě. Je pro vás něčím speciální?

Je. Igor Františák, který festival vede, byl jeden z prvních, kdo mě z festivalových ředitelů tady v Česku začal zvát. Když jsem tam byla před několika lety prvně, zpívala jsem Schubertovu Zimní cestu, což pro mě byl splněný sen. V Ostravě jsem také měla svůj profesionální český debut s Janáčkovou filharmonií. Během covidu na live streamu bez publika. A festivalem nekončím, v říjnu se chystá premiéra Verdiho Requiem v Národním divadle Moravskoslezském. Takže se tam už moc těším. ●

BELLA ADAMOVA

- Česká mezzosopranistka. Narodila se v Grozném v Čečensku, od tří let žije v Česku.
- Zpívá česky, německy, rusky i francouzsky.
- Její repertoár jde od baroka po soudobou hudbu.
- V dubnu měla svůj debut v Pařížské filharmonii.
- Vystupovala také na BBC Proms, hudebním festivalu klasické hudby v Londýně.
- Často vystupuje s německým pianistou Michaellem Geesem.
- Vyhrála několik mezinárodních soutěží.



Koncert na loňském Svatováclavském hudebním festivalu v Ostravě